

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Wel en wee...	2
Echt gebeurd	8
Een nieuw initiatief	9
Een homilie in de vastentijd	11
Praktische info (nota : geen post meer via de ambassade !)	14

Wel en wee...(1) Uit de brieven en mailtjes van Inge

28 maart 2006

Ik dacht nu eventjes mee te zijn met mijne post maar gisteren ontving ik..22 mails... waarvan ik er 3 onmiddellijk delete omdat ze niet belangrijk of van onbekende afkomst waren: er bleven er dus nog 19 over en ik probeer er snel op te antwoorden. Gelukkig was het bijna allemaal goed nieuws van overal... dus mogen we er blij mee zijn. † Kan verkeren, zei Bredero...

3 april 2006

Deze week moet er wel nog hard gewerkt worden..., zowel op de unief als in Tapori... Ik stuur in bijlage eens mijn curriculum op, in het Engels deze keer en in het formaat van de Europese Unie. Ik zal het ook nog vertalen in het Spaans en Nederlands. Maar ik had er wel een raar gevoel bij toen ik het allemaal "moest-mocht" invullen.

Wat kansen heb ik toch allemaal gekregen om te worden wie ik nu misschien ben. Het was donderdag toen ik het invulde, donderdagavond heel laat.

In Tapori hoorde ik 's morgens plots een heel raar jammerlijk geklaag. En niet veel later enkele bonzen op de deur van de consultatie. Isabel, de conciërge, kwam me halen want Luis Enrique, de oudste zoon van een heel erg marginale familie, was zijn vrouw bont en blauw en tot bloedens toe aan het slaan op het grasveldje in Tapori. Franklin kwam ook te hulp. Veel mensen waren echt bang en geschrokken en kinderen huilen. Het was echt erg. Martha liet ik bij mij binnen, en samen met haar nog wel zes kindjes, ongekamd en ongewassen, en vooral erg onrustig, tot Franklin klaar was met een consultatie die hij bezig was met andere mensen. De andere broer van Luis Enrique zit in de gevangenis, wegens kleine diefstalletjes, en zijn vrouw was er naar toe om hem te proberen vrij te krijgen, vrij te kopen, hoe dan ook. Vandaar dat Luis en zijn vrouw Martha nu voor alle kinderen zorgden. Twee meisjes van zeven en acht gaan niet naar school. We proberen hen een en ander bij te brengen in de bibliotheek en avondschool maar het is heel moeilijk, want ze zijn zo onrustig en altijd maar afgeleid. Ze wonen in een huisje van zes op zes meter, eigenlijk met

vier gezinnetjes samen: de grootouders; de oudste broer (Luis Enrique met Martha en drie kinderen (een vierde kindje ging dood door verwaarlozing); Fabian, die in de gevangenis zit, met zijn vrouw Raquel met vier kinderen (haar eerste, vijfde, kind groeit op bij haar moeder, zij is 24 jaar oud); en dan nog de twee kinderen van een derde broer met nu en dan ook hijzelf en zijn vrouw...). Alles samen dus 8 volwassenen en 9 kinderen tussen de acht en twee jaar oud in een huisje van zes op zes: helemaal vuil, zonder vensters, zonder meubels, want alles werd door de eigen broers gestolen en verkocht voor drank en drugs. Zij zijn de broers van Otilia, van wie ik vormselmeter ben en wiens feestkleedje ik bij ons thuis moest houden, op haar eigen vraag, omdat anders haar broers het zeker ook zouden gestolen hebben. Er wordt gevochten en geruzied en gedronken. Er is geen eten genoeg en er is ook geen werk, en als er werk is duurt het nooit lang. Bijna niemand kan lezen of schrijven of rekenen. Ze hebben een achterstallige waterrekening van 300 usd opeengestapeld: voor hen bijna niet te betalen. De kraan mag bijna niet meer opengedraaid worden om te voorkomen dat het nog oploopt: dus worden er geen kleren gewassen, wordt de wc niet gebruikt (en worden alle behoeften buiten gedaan of in Tapori), en wast niemand zich behoorlijk. Generatiearmoede en miserie ten top en alsmaar moeilijker om eruit te geraken, ook voor de kinderen die aankomen. Toen ik dus bezig was donderdagavond met mijn curriculum in te vullen, kwamen zij weer in mijn gedachten en vroeg ik me af tot waar Martha hetzelfde formulier zou kunnen invullen. Erg veel zou het niet zijn, misschien zelfs niet eens een adres, want ze zijn altijd op de dool. Vier kinderen, waarvan eentje dood door verwaarlozing en van drie verschillende papa's. Scholing: een half jaar eerste leerjaar. Publicaties: vele oproepen naar de politie en rechtbank. Referenties:... Tapori misschien?

Toch even een doordenkertje hè. Langs de ene kant wordt de breuklijn en afstand tussen mij en hen altijd maar groter, want om hen wat beter te kunnen helpen en iets te doen aan de structurele armoede die hen vastklemt, moet ik almaar meer studeren en begrijpen en verwerken. Maar wij zijn het die

Wel en wee...(2) Uit de brieven en mailtjes van Inge

hen uit mekaar moeten trekken bij vechtpartijen om hen daarna weer voorzichtig bij elkaar te brengen. Het is net of ik tegelijkertijd op twee verschillende vervoersmiddelen zit, met twee verschillende versnellingen en die zelfs misschien in tegengestelde richting rijden. Dat maakt het er niet gemakkelijker op, maar ik ben ervan overtuigd dat die "ongemakkelijke" positie van mij niet de eenvoudigste maar wel de meest rijke en nuttige is.

Voilà, de mail is toch nog langer geworden dan ik gedacht had... Soms komt het er gewoon op neer mij aan het schrijven te zetten, en niet teveel te plannen en agenda's op te maken.

16 april 2006

De vakantie was heel goed, kort maar goed, echt genoten. En inderdaad vloog ik dinsdag onmiddellijk terug in het werk. En met de gastjes thuis in vakantie was het moeilijk om 's avonds nog aan mijn bureau te geraken. En ik rekende een beetje op een skype voor zondag, maar blijkbaar rekende ik verkeerd. Nu goed, er is hier alleen maar goed nieuws: Sarah en Lien met allebei 96,5 % en de juffen kunnen alleen maar boffen over ons gasten. In Tapori goede werkvergadering en officieel persoonlijk contact met de Arteveldehogeschool van Gent voor stagiairs sociaal assistent (bezoek gekregen en degelijk voorstel besproken ook met Franklin) Goede start donderdag in Ibarra, en ikzelf die nog nageniet van ons twee dagen zee en twee dagen reizen. 't Was echt mooi. Morgen komen de paasklokken hier ook. Verder een rustige dag met de gastjes voorzien: uitbollen van hun vakantie, om maandag weer aan de slag te gaan. Ik bakte vandaag nog "brownie", een heel lekkere chocoladetaart. Ook de amandelcakes vallen uiterst in de smaak. Ik bakte ze al drie keer en ze waren telkens in "ne flute" op

21 april 2006-

Hier zijn de "overgangen" tussen werken en rusten, mooie en lelijke dingen, slapen en waken altijd maar bruusker: Van snorkelen in de Stille Oceaan met Lientje -wie van de vier zou het immers gedurfd hebben?- en daar heel mooie geel met zwart gestreepte vissen zien en vogels met blauwe voeten zien hun nest maken op een eilandje, zijn we weer in het werk "gedoken"...

Deze week weer moeilijke consultaties, zowel medisch als "organisatorisch": een vrouw van 42 jaar met een zware hartaandoening die ik maar niet gehospitaliseerd kreeg (voor ingewijden: ze had een Hb van 8,1 en een Hct van 27... en den dokter had gezegd dat ze veel spinazie moest eten en dat ze als ze beter was zouden kijken of ze haar konden opereren...) Op onze onderzoekstafel lag ze heel onrustig, met hevige pijn in de leverstreek, geel van kleur en bij wijlen viel ze gewoon in slaap.

En dan ook nog een meisje van 16 dat haar menstruatie niet krijgt en bij nader onderzoek, dat blijkbaar een eerste algemeen onderzoek was -het PMS zou hier toch goed werk kunnen doen!- blijkt het om een ernstige chromosomale afwijking te gaan. Ik heb het haar en haar moeder nog niet gezegd, maar wel al laten doorschijnen dat er toch wel iets ernstigs aan de hand is. Ik vroeg nog enkele onderzoeken aan om dan daarna, samen met Franklin, de diagnose te geven en vooral... veel begeleiding te bieden. Je moet weten dat zij uit een gezin komt waar ieder meisje ten laatste op haar 16de getrouwd is, en tegen dat ze 25 zijn minstens 5 kinderen hebben. 't Is sowieso geen gemakkelijke boerham en met de culturele factor er nog eens bij vereenvoudigt het zeker niet.

En dan nog gisteren...

Ik doe nu ook supervisie van het stagewerk van twee studenten in het Instituut voor Volksgezondheid. Eén ervan, Jose Luis, die ook in Tapori consultatie doet, is aan het werk in de vrouwegevangenis (een poging om enige organisatie te steken in al het ongecoördineerde werk van overheidswege en vanwege verschillende v.z.w.'s ivm gezondheidszorg: er verblijven daar ongeveer 500 gevangenen... en ook nog eens een 200 kinderen).

Wel en wee...(3) Uit de brieven en mailtjes van Inge

Dus zijn we er gisteren "op bezoek" geweest en toen ik thuiskwam ontsnapte me volgende zin: 'k denk dat ik vandaag een beetje van de hel gezien heb : Lawaai alom; op anderhalf uur vijf keer vrouwen met elkaar slaags zien raken; een wirwar van gangen overal stampvol met mensen, vuil; wezenloze blikken van bleke kinderen; en nog een grotere wirwar van "relaties" en "bendevorming" en roddels en conspiraties, zowel binnen de groep gevangenen, als ook tussen gevangenen en cipiers en administratief gevangenispersoneel; mooie vrouwen die er de plak zwaaien, maar ook een oud Italiaans vrouwtje dat aan mijn jas kwam trekken en vroeg of ik soms Italiaanse was; drugs, ook in de gevangenis, en veel rook; en een lange smalle gang van ongeveer 4 meter breed tussen de twee drie verdiepingen hoge paviljoenen door, met hoge grijze muren en tralies, en uit elk venstertje enkele stokken met kleren die te drogen hingen, grote kleren en ook veel kleine kleren en zelfs hier en daar kleedjes van pasgeboren kindjes, en nog een beetje hoger... een klein streepje hemel...

't Is een ongelooftelijke uitdaging om daar iets te doen en 'k ben blij dat ik eraan mag meewerken... Hopelijk bereiken we iets, vooral voor de kinderen, wiens lot zich niemand, echt niemand van staatswege aantrekt: ze zijn zelfs niet meegerekend voor het eten en moeten mee-eten van hun moeders bord. Het Ministerie van Volksgezondheid komt één keer per jaar langs om te vaccineren, en de twee dokters die in de gevangenis werken, willen geen kinderen onderzoeken "omdat hun contract alleen maar voor de "gevangenen" is..." Wat zijn die kinderen dan? Vrije vogels? Zeker niet!

Weer een ervaring rijker. 'k Heb goesting om het te tekenen want foto's nemen zal er nooit lukken... En weet je dat die gevangenis hier in de Inca is, net als we vanuit Zambiza Quito inrijden. Ik zal het maar blijven zeggen: er is hier nog zoveel te doen.

Voilà, toch nog enkele woorden van mij. Morgen weer werkdag op de unief, hopelijk kan ik goed verderdoen. Saulo is naar Tena en komt morgen terug, en als je het nog niet wist... : onze "boerderij" blijft maar uitbreiden: We hebben ondertussen 6 konijnen, een dertigtal cavia's (ja, jammer genoeg om op te eten.), vier poezen, twee kippen die eieren leggen en, niet verschieten: 107 kwartels. De eitjes verkoopt Marguarita in Pomasqui. Het is een proefprojectje en we zullen zien wat het geeft. In alle geval is het tot nu toe niet veel werk en de eitjes zijn lekker.

23 april 006

Vanmorgen nog telefoon gehad van die mensen die donderdag op consultatie waren met de vrouw met dat zware hartprobleem. Ze is gisteravond overleden, thuis, omdat ze donderdagnamiddag in het ziekenhuis gezegd hadden dat ze haar maar maandag zouden opnemen. Weer een frustratie rijker en weer een beetje meer vechtlust om hier te helpen dat de organisatie van de gezondheidszorg en -diensten verbetert.

2 mei 2006

Teveel werken is niet goed en te weinig slapen ook niet, en 't was weer van dat ten huize van de familie Diaz-Debrouwere: ik zat er een beetje door. Vrijdag, zaterdag en zondag was ik zo moe dat ik echt geen pap meer kon zeggen, en ik viel zaterdagmiddag, toen alle werkverplichtingen vervuld waren, in een strik. 'k heb ondertussen twee nachten goed geslapen en ook over de middag een tukse gedaan en 't is weer voorbij. Vandaag was het hier ook vakantie en dat hebben we ook zo opgenomen. Saulo nam zelf telkens de telefoon af, en legde patiënten vriendelijk uit dat 1 mei een rustdag was en dus geen dag om vaccins te zetten en preventieve gezondheidscontroles uit te voeren. Alleen zieke kinderen en urgenties mochten afkomen. We zijn deze middag dan naar het park gegaan met de gastjes en hebben er gepicknickt. Als dessertje kregen ze elk nog een knalroze suikerspin.

Nu is het 17.00 uur, en dus tijd om stillekesaan weer alles in orde te brengen om aan de slag te gaan. Ik hoop alleen maar dat ik het ooit iet of wat georganiseerd krijg. Soms lijkt het wel dat gans België en gans Ecuador mij kent en nodig heeft: ondertussen nog twee mails en telefoons gekregen van "Belgen op weg naar Ecuador" en "West-Vlaamse overkomst". Ik ga nog wat mails beantwoorden vandaag en mijn agenda in orde brengen voor een korte en "andere" week dan gewoonlijk:

- Dinsdag: gans de dag consultatie in Tapori
- Woensdag: in de voormiddag op de unief en in de namiddag werkbezoek naar een v.z.w in het zuiden van Quito waar één van mijn studenten zijn praktische stage doet (en ik moet eraan sleuren en

Wel en wee...(4) Uit de brieven en mailtjes van Inge

trekken, of hij zou nog helemaal niets klaar hebben)

- Donderdag: gans de dag in Taporí: voor-middag consultatie, over de middag vergadering met de dokters en namiddag personeelsvergadering

- Vrijdag: naar Ibarra, in opdracht van den unief voor die consultoria met het stadsbestuur...

.....

Moet er nog nieuws zijn... ? Dat de beelden van de vrouwengevangenis in mijn hoofd blijven spelen; dat ik me echt jeun in het werk, maar dat het soms een beetje teveel is ; dat Lientje zich afvroeg wie er toch zoveel zout in de zee gedaan heeft ; dat de appelgelei echt lekker is en dat de kwartels al gemiddeld tussen de 30 en de 40 eitjes per dag leggen ; dat Saulo dit weekend optreedt voor zo'n 22.000 mensen

29 mei 2006: 'Het zit ons echt niet mee....'

Hier zit het ons echt niet mee, al enkele maanden het een na het ander. En nu donderdag werd onze auto -deur gesloten, stuur vergrendeld- in Quito-stad gestolen op vijf minuten tijd, terwijl Saulo een boodschap deed.

Ikzelf kwam met de tram net terug van het zuiden van Quito, waar ik een supervisie deed van het stagewerk van één van de mij toegewezen studenten. Ik was content want het was een goede vergadering geweest en was net naar de universiteit aan het stappen om ginder nog een uur of zes goed voort te doen, om daarna een verlengd weekend te beginnen. Saulo belde op, echt wel over zijn toeren. We spraken af aan de politie, want ik was er net dicht bij. Hij was echt bleek en bibberde, van onmacht en woede. 'Zwoegen en zweten, 't is alles wat we doen de laatste tijd, meestal bijna altijd gewoon voor anderen' dat waren zijn woorden. We liepen van het ene kantoor naar het andere om de aangifte te doen, terwijl we toch op voorhand al weten dat het weinig of niets uithaalt. Het werd middag en ik nam Saulo zijn taak om de kinderen af te halen over. Hij bleef achter in het politiekantoor. Net die dag hadden Sarah, Lien en Elisa elk één of twee vriendinnetjes mogen uitnodigen, die allen bleven slapen. Het werd organiseren en kalm blijven geblazen en ik denk dat ik het goed gedaan heb. Diezelfde avond, terwijl ik pannenkoeken aan het bakken was en Saulo ondertussen ook al weer thuis was, kwamen al zijn broers en zussen als in

processie horen wat er gebeurd was... Het was precies een heksenketel thuis, maar we sloegen er ons door. Mijne klop kreeg ik 's nachts en 's anderendaags maar ondertussen zijn we al "gewend aan het idee". Saulo en enkele broers en vrienden plakten op plaatsen die ons aange-wezen waren "opsporingsberichtjes met vermelding van een compensatie" voor wie ons aanduidt waar de auto staat, en ze toerden ook gans Quito, vooral dan de stadsranden en ruige buurten, af en vroegen in vele autogarages: zonder resultaat.

An en Tom boden ons direct hun auto voor deze week aan, een aanbod dat we graag aannemen, want zonder auto is het in onze situatie toch echt moeilijk. De gedachten speelden door ons hoofd om geen nieuwe auto meer te zoeken en ons te reorganiseren. Voor mij betekent het echter wel veel meer uren "onderweg" zijn, zeker naar Pomasqui en net nu ik enkele opdrachten "verderop" heb. Wij zijn door het ergste heen en oplossingen zijn er ook. We houden julie op de hoogte van de stand van zaken. Als we tegen eind volgende week geen enkel berichtje hebben over de auto, dan zullen we beginnen uitkijken voor een "nieuwe" tweedehandse wagen. Ik hou me recht aan het feit dat vele mensen hier het gewoon nog duizend keer slechter hebben dan wij...

5 juni 2006

Morgen, tweede Pinksterendag, is het hier voor de werkende bevolking geen vakantie: in Ecuador zijn er maar weinig vakantiedagen: Kerstmis, Nieuwjaar, Allerzielen, Witte Donderdag vanaf 's middags, Goede Vrijdag, en enkele burgerlijke nationale feestdagen: hooguit 12 in totaal per jaar. En als die dan nog op een zaterdag of zondag vallen, dan wordt er gewoon gewerkt op maandag.

Dus morgen is de gewone werkdag en ga ik naar de universiteit. Ik moet goed verderwerken aan het project van Ibarra. Voor Memisa zijn bijna twee projectjes rond en gisteren had ik ook nog supervisie van een student die zijn praktische modules in de vrouwengevangenis doet. Heel interessant en boeiend, maar ongelooflijk moeilijk vooral wat "onderhandelen" betreft. Er heerst corruptie en machtsstrijd alom, niet te doen. We gaan het werk theoretisch benaderen vanuit de "psychologietheorie van de verdrukten" waarover Foucault veel geschreven heeft.

Wel en wee...(5) Uit de brieven en mailtjes van Inge

Ik leer elke dag bij en soms maakt dat het altijd maar moeilijker op: teveel weten en dingen doorzien is niet zo goed voor de gemoedsrust hier.

Met mijnen anderen student is het een andere karwei: terwijl die een werkterrein heeft waar ze smeken dat hij vanalles zou doen, onderneemt hij helemaal niets en moet ik sleuren en trekken. 'k Zit met honderdduizend ideeën in mijn hoofd maar ik mag ze zelf niet aanbrengen, laat staan uitvoeren. Jammer, hij zal zeker geen goeie punten krijgen van mij en als het goed meezit, stel ik achteraf al mijn ideeën wel voor en zit er misschien nog verder werk voor mijzelf in.

Verder hadden we deze week ook nog personeelsvergadering in Taporí: een goede vergadering, zo één om met nog meer goesting om voort te doen te eindigen dan te beginnen.

Nu komen ook psychologiestudenten op stage, helemaal formeel, en op aanvraag van de Salesiaanse Universiteit zelf op basis van een conferentie die Franklin er in één of andere cursus gaf. Goed hè.

Isabel is ondertussen ook bezig met een cursus om het gamma "gezonde voedingswaren" in het winkeltje uit te breiden.

Voor Rosita, ivm de cursus rond recyclage, zitten we wat vast. De mensen die aangeboden hadden om haar alles te komen leren, hebben het laten afweten, hoogst waarschijnlijk uit schrik voor concurrentie toen ze inzagen dat we het echt wel serieus menen en dat het niet is om zomaar thuis op kleine schaal gerecycleerd papier te maken... Nu goed, we blijven zoeken en er wordt gespeeld met de idee om "wc-papier" te maken met het gerecycleerd papier, iets wat toch veel mensen dagelijks nodig hebben: hier liggen nog dikwijls telefoonboeken met uitgescheurde blaadjes op het toilet

De organisatie van het geïntegreerde kinderdagverblijf is van start gegaan en vanaf 1 september zullen er 7 kindjes met handicap en 5 zonder handicap opgevangen worden. Alba, die tot nu toe twee keer 4 uur per week vroegbegeleiding gaf aan de kleine kinderen met handicap, komt nu 30 uur per week en wordt de gedreven directrice van het dagverblijf. Ze is nu bezig met gans de legale kant van de zaak: allerlei toelatingen, inspecties enzovoort moeten in orde zijn voor we van start mogen gaan. Ge ziet het, we blijven goed bezig, ook in de consultatie.

Soms denk ik dat het studeren van volksgezondheid alles toch wel veel drukker en complexer gemaakt heeft en schiet het door mijn hoofd dat ik, zoals bijna alle "experten in volksgezondheid", de dokterspraktijk zou moeten laten en

voltijds mij zou moeten toewijden aan volksgezondheid Maar dat zou ik echt helemaal niet willen. In de eerste plaats blijf ik dokter. Ik blijf me zo jeunen in het werk. Deze week nog kwam een nieuw koppel met een kersverse tweeling: drie weken oud. 't Was een waar genoegen om die consultatie te doen: zoveel vragen waarop een antwoord kon gegeven worden, de beide kindjes die goed opgekomen waren in gewicht (krijgen uitsluitend borstvoeding waarbij de mama volgend commentaar gaf : "ik doe voor het ogenblik niets anders dan eten en zelf eten geven"). Wat roet goode in het eten was een klein hartgeruisje dat ik vond bij het jongetje, waardoor zijn beetje achterstand tegenover zijn zus, die 1200 gram bijgekomen was sinds de geboorte (meestal wint éne kleine alleen dat nog niet op zo'n korte tijd), verklaard was. Maar goed, interconsult met cardiologe geregeld en 't zal goed onderzocht worden, hopelijk met geen enkele moeilijke diagnose als gevolg.

Van tweelingskes gesproken dan maar even over naar onze burens An en Tom: de buik van An blijft zienderogen groeien en stillekesaan wordt er gedacht aan babykleertjes en verzorgingsmateriaal en meubeltjes. Amelie bood al haar bedje aan dat een nieuw laagste verf zal krijgen en er weer zo goed als nieuw zal uitzien. De lakentjes die in mijn eigen kinderwiegje lagen zullen opnieuw dienst doen. We kijken er echt al naar uit en dromen mee dat alles goed zal verlopen.

Voilà, zo zie je maar dat het gewone leven ondanks de moeilijkheden toch verder blijft draaien.. en zo komen we aan de praktische kant van de zaak: Van de auto is geen spoor en Saulo is al aan het uitkijken naar een "nieuwe" tweedehandswagen. We hebben er al enkele op het oog, waaronder een "jeep cherokee", een ruime auto die Franklin net aan het verkopen is. Het is wel een oude wagen, 19 jaar oud en 195000 km ver, maar heel goed onderhouden . De wagen zou 4500 usd kosten . Dinsdag gaan Saulo en Franklin ermee naar de garagist zodat die ook zijn mening kan geven. We zullen zien. In alle geval moet er wel snel een beslissing genomen worden. Deze week mochten we de auto van An en Tom gebruiken, waarvoor we zo blij en dankbaar waren, maar het wordt tijd dat we zelf een oplossing hebben.

't Wordt tijd om het avonden klaar te maken en dan alles gereed te zetten voor morgen, maandag, schooldag. Nog vijf weken school, tot 5 juli. Ik vergat nog te vertellen dat Sarah woensdag

Wel en wee...(6) Uit de brieven en mailtjes van Inge

tweede geworden is op een interscolaire wedstrijd Engels, en wel degelijk met "grote" internationale scholen als mededingers. Saulo was zo trots: op zijn minst een contentement voor hem, want hij blijft er toch wel door zitten. 'k Heb hem nog nooit zo stil en triest gezien als nu de laatste tijd. Hij zegt wel dat er niets is, maar alle tegenslag van de laatste tijd weegt hem toch wel door. Maar woensdag was hij toch wel blij... en de juf Engels ook. Als "beloning" zijn we vandaag naar het winkelcentrum gegaan en mocht Sarah een nieuw "tenuutje" kleren kiezen: een mooie jeansbroek, een bloesje, een T-shirt en twee paar kousen en de andere drie musketiers kregen elk een T-shirt en zo was de dag weer goed.

Ecuador tegen Polen en daarvoor is er een heus een presidentieel decreet: morgen vanaf 13.00 uur "mag" niemand werken: scholen gedaan, fabrieken dicht, winkels toe. Morgen is het hier "een grote dag"... althans voor de voetballiefhebbers: om 14.00 uur Ecuadoraanse tijd speelt Ecuador. Verplicht vakantie dus. Sarah en Lien, die normaalgezien school hebben tot 13.30 hebben morgen om 12.10 gedaan, nadat ze tijdens de voormiddag, met gans de school tesamen, ook nog op groot scherm in de sporthalle de opening van de wereldbeker voetbal zullen zien. En Elisa en Amelie stoppen ook, respectievelijk om 11.00 en 11.30... Nonkel Saulo mag dus om het half uur een kindje afhalen om dan thuis frietjes te eten en..... naar het voetbal te kijken. Ook dat is Ecuador!

10 juni 2006

Vanmorgen nog op "autozoektocht" met Saulo. We deden een tiental erkende tweedehandswagenparken en zetten ons gedacht op twee auto's, want de auto van Franklin is inderdaad oud en daarenboven ook nog automatic: als er dus nu iets aan kapot is, dan zou elke herstelling heel duur worden. Het idee om die te kopen lag vooral bij de prijs die voor ons haalbaar was. 't Is net alsof we op de proef gesteld worden en soms denken we: hoe lang we het nog zullen uithouden om het grootste deel van onze tijd aan minder begoede mensen te besteden? Maar het lukt nog altijd en we beginnen ons courage terug te vinden.

De auto's die we nu op het oog hebben zijn een chevrolet trooper van het jaar 1993, 113000 km en 9300 usd en een ford rodeo van het jaar 1995, 78000 km en 9800 usd. Van die laatste

trekken we het wel in twijfel dat de auto inderdaad maar 78000 km heeft en hij is ook minder ruim. Die trooper is echt ruim genoeg en we zouden er toch ook nog een zestal jaar mee weg moeten kunnen. Maandag gaat Saulo, samen met een vriend van hem die garagist is, de twee auto's laten nazien in een onafhankelijke garage en dan zullen we hoogst waarschijnlijk een beslissing nemen

...
Vanavond houden An en Tom kaas- en wijnavond voor enkele vrienden en we zijn ook uitgenodigd. Maar Saulo is vertrokken voor optredens en uiteindelijk zullen we alles bij ons thuis doen, zodat ik niet opnieuw een thuiswachter moet vragen, want we waren gisterenavond ook al weg en deze morgen ook. Gisterenavond ging ik eten samen met Fadya, die prof die mijn stagebegeleidster was tijdens de maestria en met wie we een fijne vriendschap onderhouden hebben. Het was een mooie avond... eindelijk nog eens weg na lange tijd

15 juni 2006

Vandaag werd beslist over de auto: het wordt een Ford Explorer van het jaar 1998, 108000 km, 9425 usd.: als ik een beetje mee ben zijn dat Europese/Belgische cijfers...en die moeten wij met onze verdiensten en werk tegen Ecuadoraanse lonen ophoesten: de wereld zit soms toch wel een beetje verdraaid in elkaar. Een goeie tweedehandsauto stelen en aan de man kunnen brengen: het levert een doorsnee Ecuadoraan méér dan een jaarloon op! Maar goed...:tegen dit week-end zouden we dus weer "mobiel" moeten zijn... Maar eerst en vooral zal hij goed beveiligd moeten worden...

17 juni 2006

En... ook naar de voetbal gekeken... : gisteren lag het land weer plat... en het was echt wel fijn: er werd gelachen en gedanst door iedereen... 't Zou fijn zijn als het altijd zo was en ook voor andere dingen... Maar in alle geval is het gemoed van iedereen erdoor opgevijzeld en zeggen ze nu dat de eindfinale Brazilië- Ecuador zal zijn... In de geboortestreek van bijna alle zwarte spelers, een overigens helemaal vergeten, armoedig en verlaten gebied waar normaalgezien niemand naartoe gaat en waar het enige wat men eet rode bonen en rijst is, was het gisteren groot feest, met de burgemeester en de stadsfanfare... : nog nooit gezien... echt niet te geloven...

Echt gebeurd

Dag allemaal,

Er is veel gebeurd de voorbije weken zodat het moeilijk is om te kiezen wat ik jullie nu wil vertellen: we verbleven vier mooie dagen aan zee; er werd veel en hard gewerkt aan de universiteit en in Taporí, gelukkig allemaal mooi en interessant werk; onze auto werd gestolen in het centrum van Quito op vijf minuten tijd; we waren weer voor een tijdje crisisopvangcentrum, deze keer voor een meisje dat in Ecuador al enkele maanden vrijwilligerswerk aan het doen was en er er helemaal door zat; en de tweeling van An en Tom, die hier bij ons wonen, maken haar buik almaar dikker en dikker en Amelie zegt nu aan iedereen dat ze ook een babietje in haar buik heeft; Sarah die een interscolaire wedstrijd engels gewonnen heeft en Ecuador die de voetbalwedstrijd Ecuador-Polen won... en iedereen "moest verplicht" die wedstrijd volgen want een presidentieel decreet werd uitgevaardigd en het was verboden te werken op die namiddag... en nog zoveel meer... Moeilijk dus om te beslissen... maar ik wil jullie in elk geval iets vertellen dat me zo'n warm en intens gevoel gaf...

"Ik zag Arturo weer... 's avonds op een kruispunt in een buitenwijk van Quito, op de terugweg van Pomasqui. Hij is ongeveer twintig jaar oud.. Je zou hem zeker het dubbele schatten. Een mager ingevallen gezicht, beverige handen... en een adem die ruikt naar contactcement... Ik wrong de wagen tussen de andere rijen door en stopte. Ik voelde me blij: Zou het echt hem zijn? "Arturo"?... Hij draaide zich om en na even aarzelen hielderde zijn gezicht op...

Zijn moeder liet hem en zijn broers achter toen ze nog heel klein waren. Haar man dronk elke dag... geen leven... De kinderen groeiden alleen op... zonder school, weinig of niets te eten thuis, geen propere kleren... geen warmte en geen tederheid. Schoenen poetsen werd de bron van inkomsten... maar vele kinderen die dit beroep uitoefenen beginnen lijm te snuiven... om geen honger te voelen en het warm te krijgen. "Dan spoken geen slechte of trieste gedachten door mijn hoofd"...

Hij kwam vroeger elke vrijdag naar Taporí... om er zich te douchen en zijn kleren te wassen terwijl hij van Franklin een vervangbroek en T-shirt kreeg. We aten ook dikwijls samen mijn boterhammen op... Hij kwam altijd naar de wachtzaal als het ongeveer etenstijd was... toevallig... Soms had hij een klein hondje mee... dat ergens tussen zijn kleren verborgen zat... een klein beetje warmte en zachtheid...

Toen zijn thuisadres "nergens" werd, maakte hij met enkele stokken en oude dekens een schuilplaats achter de haag van Taporí... Misschien

zocht hij wat bescherming... een thuis misschien... Maar hij had honger en koud... en had geld nodig om de lijm te kunnen kopen die zijn honger stilde... en hij begon te stelen in Taporí... kleine dingen... een wekker... een pollepel... Hij werd op heterdaad betrapt en de boosheid van onze mensen was te sterk... Zijn dekens en stokken werden bijeengeraapt en verbrand... en hij moest naar een jongerenopvangcentrum... waar hij na een week al uit ontsnapte...

Het hele gebeuren werd besproken op een personeelsvergadering... Ik kon alleen maar mijn verdriet tonen... Zotheid had niet mogen gebeuren... maar de boosheid was te sterk geweest... en men had er nu spijt van...

Want... Arturo verdween... twee jaar hoorden we niets van hem... Tot vorige week toen ik hem toevallig zag op het kruispunt... 't Was echt al bijna donker... en ik herkende hem niet goed... Maar hij was het... Hij werkt overdag als parkingbewaker en 's avonds maakt hij "truukskes". Als het verkeerslicht op rood staat, gaat hij voor de stilstaande wagens staan en gooit twee harde en droge limoentjes onhandig over en weer... en soms spuwt hij ook vuur... "Kijk... ik heb me vorige week verbrand..." en hij toonde een lelijke ontstoken blaar in zijn nek...

"Had je mij herkend?"

"Natuurlijk..., anders was ik hier niet gestopt..."

"En je wist mijn naam nog..."

"Ja hoor... we zijn je niet vergeten... Het zou zo fijn zijn als je nog eens terugkwam naar Taporí..."

"Ik mag niet meer naar Taporí komen... Ze hebben me er toen alles wat ik had, afgepakt..."

"Vele mensen hebben er nog altijd spijt van... Toen ze je gerief verbrandden, was iedereen zo kwaad en ontgoocheld... Nu hebben ze er spijt van...Het zou zo fijn zijn als je terugkomt... dan kunnen we opnieuw beginnen... of ... verdergaan..."

We praatten nog wat verder...over vroeger... "Hoe gaat het met je kindjes? Vier heb je er he...? Ze zijn zeker al groot en gaan naar school? Ik zal aan mijn broer vertellen dat je gestopt bent voor mij... ... Misschien moeten we volgende week toch eens naar Taporí komen..."

Echt gebeurd
Quito, 12 juni 2006
Inge.

DE WERKING VAN TAPORI DEGELIJK ONDERSTEUNEN:

Een nieuw initiatief, dit keer met de steun van de Provincie West-Vlaanderen (1)

Uit de intentieverklaring van de medewerkers van Tapori :

Het Centro de Salud Integral Tapori is een eerstelijnsgezondheidscentrum in de parochie Pomasqui, ten noorden van Quito-Ecuador dat de volgende diensten aanbiedt: medische consultatie, voedingsconsult, psychologie, revalidatie voor kinderen en jongeren met intellectuele handicap, lagere school voor volwassenen en bibliotheekjes. De diensten zijn gericht op kinderen, jongeren en hun families die minder kansen kregen in hun leven, marginale en uitgesloten families en mensen met een handicap. Participatie en medeverantwoordelijkheid van hen zijn voor Tapori heel belangrijk.

*Tapori beoogt de **inclusie** in de maatschappij van deze families, wat ook de reden van hun huidige exclusie mag zijn. Tapori wil hen **volwaardig medezeggenschap** en gelijke kansen bieden, opdat ze in solidariteit met andere families de mogelijkheid krijgen om hun eigen levensproject op autonome manier uit te bouwen en zo **gelukkiger te leven en hun levenskwaliteit te verhogen**. Tapori wil daarbij de link zijn tussen die families en de maatschappij om drempels te verlagen en contact mogelijk te maken.*

Als basis en concrete uitbouw van die doelstellingen worden projecten in de gezondheids- en educatieve sector uitgebouwd omdat we geloven dat gezondheid en opvoeding integraal deel uitmaken van de ontwikkeling van mensen en de maatschappij.

Een Nieuw Initiatief:

Het revalidatiecentrum van Tapori werd opgestart in 1997 en startte toen met 6 kinderen met mentale handicap, allemaal tussen de zes en tien jaar oud. Een personeelslid werkte toen met die kinderen. Ondertussen is dit aantal gegroeid tot 60 kinderen en werkt er een interdisciplinair team dat bestaat uit zes mensen.

Op de teamvergadering die driemaandelijks gehouden wordt komt de laatste tijd dikwijls het thema van de seksualiteitsbeleving bij de ondertussen ouder geworden kinderen (14 – 16 jaar) en alle moeilijkheden die hierbij ervaren worden. Ook op de medische consultatie en tijdens informele contacten wordt het thema dikwijls aangekaart door de ouders. Er is zo wel nood aan bescherming van de kinderen, vooral tegen incest, als aan het zoeken naar mogelijkheden of alternatieven om op een ethisch verantwoorde en respectvolle manier in te gaan op hun seksuele verlangens. Het negeren van deze gevoelens leidt alleen maar tot frustraties

en spanningen binnen het gezin, of erger nog. Het is duidelijk een probleem waarmee velen geconfronteerd worden, maar dat in de Ecuadoraanse maatschappij weinig of helemaal nooit ter sprake gebracht wordt. Er werd ook nog nooit onderzoek gedaan naar seksueel misbruik bij mensen met een handicap. Nochtans is het een vaak voorkomend en sluimerend probleem dat ook bij de gezinnen die beroep doen op de diensten van Tapori voorkomt.

Zowel van de ouders als vanwege het personeel is er een duidelijke hulpvraag, maar een praktische oplossing of leidraad is blijkbaar niet voorhanden. Verscheidene personeelsleden bevestigden dat tijdens hun opleiding eigenlijk weinig of niet over dit thema gesproken werd. Enkele teksten en artikels die geschreven werden door westerse therapeuten werden tijdens hun opleiding ter beschikking gesteld maar nooit te gronde geanalyseerd, laat staan toegepast tijdens

DE WERKING VAN TAPORI DEGELIJK ONDERSTEUNEN:

Een nieuw initiatief, dit keer met de steun van de Provincie West-Vlaanderen (2)

praktijk of stages. Daarenboven werd benadrukt dat seksualiteitsbeleving bij het "andesvolk", met zijn eigenheid en diversiteit, wel anders is dan in het westen en dat men niet zomaar werkschema's kan overnemen. Ook andere collega's, die in andere ook niet-gouvernementele instellingen werken met jongeren met een handicap, blijken met hetzelfde probleem te kampen.

Aangezien dus geen praktische stappen vooruit gezet worden in dit nochtans prangende probleem, werd besloten om er zelf een sociaal onderzoekswerk over uit te voeren, dat tegelijkertijd heel praktisch is en alternatieven tot handelen aanbiedt en dat na verloop ter beschikking gesteld zal worden aan alle geïnteresseerde instanties en personen. De geschikte studiemethode, op basis van de opgedane kennis tijdens de opleiding volksgezondheidszorg, bleek "investigacion-accion" te zijn. Zoals hoger gezegd wordt met steun van de provincie West-Vlaanderen een actieonderzoek opgestart: "Seksualiteit bij jongeren met een handicap in Quito-Ecuador: bio-psycho-sociaal en antropologisch profiel en een integraal educatief actieplan ter bescherming van hun rechten".

Wat wil het project bereiken?

Het project wil in de eerste plaats een cultureel aangepaste en praktische leidraad uitwerken om met het genoemde probleem om te gaan. Deze leidraad moet bruikbaar zijn zowel voor de ouders of verzorgers van de jongere met een handicap als voor de therapeuten en begeleiders op institutioneel niveau. Ook binnen de opleiding van die beroepsmensen zou de

leidraad kunnen gebruikt worden.

Door een praktische aanpak van het probleem wil het project op langere termijn tegelijkertijd jongeren met een handicap beschermen tegen onethisch of onwaardig gedrag van andere personen en ook hun rechten in verband met seksualiteitsbeleving vorm helpen geven binnen een maatschappelijk aanvaardbaar en cultureel aangepast kader.

De doelgroep:

Rechtstreeks zijn de 60 kinderen met een handicap en hun familie in dit project betrokken, eerst en vooral door hun directe en actieve medewerking tijdens dit onderzoekswerk, maar ook, en niet in het minste, door de positieve gevolgen die het ter sprake brengen van een probleem dat tot nu toe als een "individueel" probleem gezien werd door ouders, met zich mee zal brengen. Wij verwachten dat een open en waardige aanpak van dit probleem een stressverminderend en rustgevend effect zal hebben in de gezinnen.

Een tweede doelgroep zijn de therapeuten die werken met jongeren met een handicap, in Tapori maar ook in gans Quito en eventueel nog ruimer. Door een betere opleiding en het uit de taboesfeer halen van het probleem zullen zij beter voorbereid zijn om problemen en hulpvragen effectief aan te pakken en zullen ze ook meer preventief gaan werken. Daardoor zal na verloop van tijd een veel ruimere groep gezinnen met een kind met een handicap geholpen worden door dit project.

(wordt vervolgd)

Homelie in de vasten rond het leven en werk van dokter Inge Debrouwere (1)

Door Agnes Bruneel

Wevelgem, weekendmissen van 18 en 19 maart 2006.

Beste mensen van onze parochie,

Van mezelf zeg ik dat ik 'gene voyageur' ben, en toch heb ik al enkele keren over de Grote Oceaan gevlogen om naar Zuid-Amerika te trekken.

Ja beste mensen, er was een grote drang in mij om mijn vrienden of familie te zien en hun projecten waarin ze werkten in Peru, Chili en Ecuador.

In de jaren 80 waren mijn zus en schoonbroer in de hoogvlakte van Peru aan het werk in een eerstelijns gezondheidspost. In diezelfde periode was een goede vriendin Carline Valcke uit Wevelgem, samen met haar Chileense man actief in een project voor alternatieve technologie in Chili.

En sedert begin jaren 90 is een andere vriendin van mij; Inge Debrouwere als dokter aan het werk in Ecuador. a

Mijn verbondenheid met elk van deze mensen en hun idealen, brachten mij zover dat ik mijn vlieg angst heb overwonnen om met al mijn zintuigen van dichtbij te kunnen zien, voelen, horen, ruiken, hoe de mensen daar leven en wat hun noden zijn. Vandaag zal ik jullie wat vertellen over wat mij het meest beroert bij het leven en werk van onze dorpsgenote Inge Debrouwere.

"Nog ne keer" hoor ik sommigen denken! Inderdaad, er stonden hier de laatste jaren al enkele mensen die over haar werk getuigden. Inge is hier vorig jaar zelf nog komen vertellen over Taporí. Anderen zullen misschien blij zijn om nog eens te horen hoe het nu met haar en haar project gaat.

Zoals het leven bij ons nooit stil staat is het ginder natuurlijk ook zo. Als ik vraag aan Inge hoe het gaat zegt ze "Elke dag doen we stillekes voort" Ja dat is Inge haar lijfspreuk: elke dag voortdoen ook al zijn er soms serieuze tegenslagen...

En ze doet voort, want Taporí (dat is de naam van haar project) is intussen zijn kinderschoenen ontgroeid!

Ik vertel jullie nog eens kort wat Taporí inhoudt:

Taporí heeft intussen gelukkig een eenvoudig maar efficiënt gebouwde waarin de verschillende activiteiten ondergebracht zijn:

1° de doktersconsultatie (waarrond alles begonnen is): dokter Inge die intussen samen met nog 2 Ecuadoriaanse dokters zieke mensen ontvangt en onderzoekt. Aanvankelijk waren het enkel zwangere vrouwen en kindjes, maar nu is het een geïntegreerde dokterspraktijk geworden.

2° het revalidatiegedeelte: daar komen mama's of papa's met hun gehandicapt kindje. De kinderen worden in de verschillende ruimtes behandeld door o.a. een kinesist, een psycholoog, een logopedist. Maar ook de ouders worden mee in de behandeling van hun kinderen betrokken.

De kinderen komen individueel aan bod, maar ze komen ook in groep en krijgen ze allerlei oefeningen onder begeleiding van een gespecialiseerde kleuterleidster en onderwijzers.

3° de avondschoon: daar kunnen volwassenen en tieners die de kans niet kregen om hun lagere school te doen, in drie jaar tijd, elke avond, na hun werk, les krijgen om zo toch nog hun getuigschrift van de lagere school in handen te krijgen.

4° de kinderbibliotheekjes: tijdens de openingsuren kunnen kinderen en jongeren niet alleen boeken of tijdschriften raadplegen, maar de kinderen worden er ook geholpen bij het maken van hun huiswerk en begeleid in een mogelijke schoolachterstand. Zo heb ik daar in een paar avonden wat Engel-

Homelie in de vasten rond het leven en werk van dokter Inge Debrouwere (2)

Door Agnes Bruneel

Wevelgem, weekendmissen van 18 en 19 maart 2006.

se les gegeven aan jonge tieners en hen een Engels liedje geleerd! Dat vonden ze natuurlijk fantastisch!

Er zijn de laatste jaren nog twee projectjes ontstaan in de schoot van Taporí; nl. een recycling project en een winkeltje met gezonde voeding: Girasoles (wat Zonnebloem betekent). Deze twee projectjes dienen om het hele medisch/revalidatieproject te helpen financieren. Daardoor worden enkele mensen te werk gesteld en krijgen zij nuttige en waardevolle tijdsbesteding die hen financieel helpt overleven.

Wat mij vooral opgevallen is, dat de verschillende mensen die in Taporí werken, zowel de mensen met diploma als degenen die totaal ongeschoold zijn, hun werk met zoveel liefde en overgave doen. Ze worden ook allen als evenwaardig beschouwd en hebben evenveel inbreng in de vergaderingen en in het beleid.

Dat is vooral onder Inges impuls dat er niemand uitgesloten of scheef bekeken wordt, daar waakt zij over.

"We kunnen vooral veel leren van de armen" zegt Inge. De armen, de minsten, het uitschot, een kans geven, hen het recht geven om te mogen bestaan, om een plaats in de maatschappij te krijgen, een gevoel van eigenwaarde te geven. Dat is de rode draad doorheen haar werk.

Als ik de indigenavrouwtjes (dit zijn vrouwen van de inheemse bevolking, de indianen zoals wij ze noemen) zie die, om het proper uit te drukken, soms ruiken van uren in de wind, met hun vuile kleren en soms met hun snottebellen ... en ze pakken Inge vast en begroeten haar met een abraso fuerte (een warme stevige omhelzing), dan word ik even stil. "De dokter met het grote hart" of zoals de mensen haar zo liefvallig noemen "la doctorita". Hun ogen blinken dan, maar die van Inge blinken nog meer. Niets is mooier dan op handen gedragen worden door de kleinsten, de armsten, de verstotenen.

Jullie weten misschien wel al dat Inge gedurende twee jaar weer op de universiteit zat om er nog bij te studeren. Ze is intussen afgestudeerd als 'meester in de volksgezondheidszorg'. Dit was een zeer zware periode voor haar. Jullie weten wel dat ze intussen 4 kleine dochtertjes heeft en ik moet jullie niet vertellen dat ze daar al meer dan haar handen vol mee heeft. Met dat diploma in de hand geeft ze nu zelf enkele uren les aan de universiteit. Ze geeft er les aan toekomstige dokters.

Binnen de universiteit werkt ze nu ook voor de wereldgezondheidsorganisatie. Ze werkt daarvoor een project uit rond een betere verspreiding (decentralisatie) van de gezondheidszorg in Ibarra, een provincie stadje op 2,5 uur rijden van Quito. Wat zo bijzonder en hoopgevend is, is dat zij dit kan doen in samenwerking met het plaatselijke stadsbestuur. Op die manier is er een kans dat er een structurele verbetering komt die de armen een betere gezondheidszorg kan geven.

Ze is ook nog bezig met een onderzoek naar een systeem voor sociale zekerheid voor de meest uitgesloten mensen. Ook dat is een belangrijk doel.

Stel u voor dat wij geen sociale zekerheid hadden en niets terugkregen van het ziekenfonds als we de dokter bezoeken of naar het ziekenhuis moeten of medicamenten nodig hebben.

Als Inge erin slaagt om door haar onderzoek een sociale zekerheidssysteem uit te bouwen, zou dat wel de kroon op haar werk kunnen zijn.

Maar er is bijlange nog geen tijd om te juichen: "We doen stillekes voort" zegt ze bescheiden...

Oh ja, naast haar werk op de unief (2,5 dagen) en haar consultaties in Taporí (2,5 dagen), werkt ze nog een grote halve dag voor Memisa, een ngo, waar ze projectopvolging moet doen.

Als ik dat samen reken dat zijn dat lange dagen; van 's morgens 7u30 tot 's avonds 19 uur + de zaterdagvoormiddag. Gelukkig kan ze sommige din-

Homelie in de vasten rond het leven en werk van dokter Inge Debrouwere (3) Door Agnes Bruneel

Wevelgem, weekendmissen van 18 en 19 maart 2006.

gen thuis aan de computer regelen, zodat ze nog haar kinderen kan zien spelen en opgroeien. Gelukkig is er ook Saulo, haar man die in de loop van de week altijd paraat staat om de kinderen op te vangen voor en na school.

Zij is daarbij eigenlijk nog een goede creatieve huisvrouw en moeder die zich jeunt als ze aan het koken is en met de kinderen bezig is. "Ik zou het heerlijk vinden om mij 100% voor mijn gezin in te zetten en al die stress en problemen niets aan te trekken" vertrouwde ze me eens toe. "Maar er is hier te veel onrecht en armoede en ik zou het niet kunnen aanzien. Ik kan onmogelijk mijn ogen toedoen en daarom gebruik ik al mijn talenten en energie om de mensen hier een lichtpuntje in hun leven te geven..."

Omdat zij de armen aantrekt -zo kan je dat uitdrukken- vertrouwen de mensen haar, ze weten dat ze niet bang is om zich vuil te maken, ze weten dat ze de mensen au serieux neemt, dat ze zich kan inleven in hun situatie. Daarom steekt ze ook persoonlijk haar nek uit en als een bepaalde situatie zo uitzichtloos is, dan durft ze het aan om iemand tijdelijk in haar huis te nemen bvb.

Ik denk daarbij aan Margarita (die ik ook persoonlijk leerde kennen) Zij bracht op haar 13 jaar een kindje ter wereld. Haar mama was al gestorven toen ze pas 8 was. Een papa was al in geen jaren te bespeuren en zo leefde ze bij een tante en een nonkel. Die nonkel had haar verkracht toen ze iets meer dan 12 jaar was. Maar de arme Margarita werd uit de familie gesloten, toen ze haar kindje had. Gelukkig had Margarita de weg naar Tapani gevonden en kon Inge haar begeleiden tijdens de zwangerschap. Zo wist Inge hoe haar hele sociale situatie in elkaar zat. Niet alleen bij Inge thuis werd Margarita opgevangen, maar ook nog bij een paar mensen die in Tapani werken kon Margarita met haar kindje een tweede thuis vinden. Een kleine religieuzengemeenschap heeft Margarita dan uiteindelijk een kamertje gegeven

zodat ze op haar manier met haar kindje Stalin, kon leven.

Ze kon wat centjes verdienen door kleine werkes te doen in Tapani. Ze volgde 's avonds het basisonderwijs zodat ze kon leren lezen en schrijven, want ze was ook analfabeet.

Margarita groeide verder op en werd, zoals alle jongeren op haar leeftijd, verliefd en die vriend nam al gauw intrek bij Margarita. Maar toen zij op haar 17de terug zwanger werd, ging die vriend ervandoor en daar stond ze, weer alleen gelaten en beladen met schuld en een baby in haar schoot.

Haar situatie was inriest, vooral dat zij al de tweede keer een kindje zou krijgen zonder vader...

Inge heeft dan persoonlijk alles in het werk gesteld om haar financieel en moreel bij te staan. Na een bijzonder moeilijke bevalling die uiteindelijk een keizersnede werd, werd het kindje Soetkin te vroeg geboren en woog slechts 1,900 kg. Na 1 dag moest ze uit de kliniek. (arme mensen houden ze daar niet graag, want ze zijn niet zeker dat er betaald wordt, vandaar...)

Het was weeral Inge en haar man Saulo en de vier kleine meisjes die hun deur en hart opstelden om Margarita, met haar twee kindjes op te vangen en te verzorgen.

Als Margarita sterk genoeg was kon ze weer naar haar eigen huisje verhuizen. Maar geregeld komt ze nog met haar kroostje meespelen met Inges kindjes en de warmte van een hecht gezin proeven en meebeleven.

Lieve mensen, ik had Inge deze namiddag nog aan de telefoon en ik moest aan de hele parochiegemeenschap veel groeten doen. Het ontroerde haar toen ze vernam dat ik over haar werk mocht vertellen en dat de armen, zieken en gehandicapten die ze dagelijks ontmoet, even voor het voetlicht zouden komen in de kerk van Moorsele.

Bedankt voor het luisteren...
(Agnes Bruneel)

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele
Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN
NIET meer via de Belgische ambassade,
Maar rechtstreeks aan het thuisadres:

Inge Debrouwere-Saulo Diaz
Calle 11 Febrero y Espejo s.n.
Zambiza
Quito
Ecuador

Telefoon/Fax/Email
Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
Email: debringe@ecnet.ec

Websites:
<http://www.ecuador.org/news.htm>

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest
(vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03
Kontinenten
Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador
(Kontinenten is het administratief centrum voor missiewerking in het bisdom Brugge en vraagt sinds jan. 2005 voor administratieve regeling 2% van het gestorte bedrag. De overige 98% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inges werk.)

Zonder fiscaal attest :
083-2520839-06
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapani

Wie de vogel op het net wil terugvinden kan hem enkele weken lang downloaden van het net op

<http://users.pandora.be/koen.vaneygen1/vogel/2006jg12nr2.pdf>

pdf formaat (Acrobat reader nodig)

(uit een mail van Inge, 31 mei 2006 : 't is maar dat ge 't weet)

*"Waarde landgenoten
De wereld evolueert en wordt ingewikkelder...De buitenlandse politiek van ons land poogt zich aan die evoluties aan te passen. Gezien de beperkte budgettaire middelen, betekent dit soms pijnlijke beslissingen nemen.
Het is dan ook met spijt dat ik U moet mededelen dat de ambassade van België te Quito zal sluiten op 31 augustus eerstkomende. De reden hiervoor is van louter budgettaire aard. De maatregel, beslist door de Ministerraad, treft ook een aantal andere ambassades, waaronder deze van La Paz.*

*(...)
Onder de nieuwe regeling zal Ecuador, inzake politieke, consulaire, economische en handelszaken onder de bevoegdheid van onze ambassade in Lima (Peru) vallen. U kunt deze contacteren op het volgende adres
Embajada de Belgica
Avenida Angamos Oeste, 380 - Miraflores - Lima 18 - Peru
Tel: 00 51 1 241 75 66 - Fax: 00 51 1 241 63 79
GSM (wacht): 00 51 1 9 996 55 50
E mail: lima@diplobel.org
U wordt allen hartelijk uitgenodigd op de afscheidsreceptie die ik zal geven
in de residentie, op vrijdag 21 juli, van 12 tot 14 u*

De ambassadeur"

Dit heeft ook praktische gevolgen: misschien heb je het niet gezien maar in het kolommetje hiernaast is het rubriekje 'Brieven/Zendingen via de Belgische Ambassade' weggevallen
Voortaan moet het dus via de gewone post gaan.....'soms een riskante zaak'. Dan wellicht maar best via vrienden of kennissen die naar Ecuador reizen: en gelukkig maar...dat aantal wordt ook steeds groter.